

Tình Xưa... Duyên Nay

Hương Dương txđ

Đã lâu, gần mười năm, Hoàng không trở lại nơi đây để thăm mộ người tình cũ. Mười năm kể từ ngày nàng ra đi vĩnh viễn, ngày nàng được gia đình bạn bè lữ lượt một hàng dài đi đưa nàng đến miếng đất nhỏ bé nằm trong khuôn viên của cái nghĩa trang mang tên Cimetière de Notre Dame des Neiges của thành phố Montreal. Hôm nay, một ngày đầu Thu, một ngày của tháng Mười, tháng của tuổi thiên xúng, tuổi của anh, tuổi của lưỡng lự, Hoàng đã cuối cùng quyết định lái xe từ New York đến đây thăm lại người yêu xưa. Đã nhiều lần anh muốn đến thăm mộ em, anh tự nhủ đã quá lâu anh không đi Montreal, anh đã không tới với em, anh đã để em phải nằm một mình trong sự cô quạnh. Để rồi khoảng đường xa xôi hơn ba trăm dặm lại làm cho anh chùn lòng, anh không muốn lái xe một mình sáu tiếng đồng hồ, anh nghĩ giá mà có em bên cạnh như những ngày xa xưa thì đường có dài đến đâu, anh cũng vẫn vui vẻ đi, vì bên em anh đã không còn ý niệm thời gian nữa.

Những ngày xa xưa! Ôi những ngày tuyệt đẹp ấy, đẹp như mơ, những ngày anh yêu em ới là yêu, giờ đã đi vào dĩ vãng xa xôi. Nhưng không hiểu sao hình bóng em lâu lâu cứ trở về ám ảnh tâm khảm anh, làm cho anh nhiều lúc nghĩ rằng em đã ra đi nhưng còn nhiều luyến tiếc nên cứ lâu lâu lại trở về, trở về để được gần người em yêu. Nhưng rồi những khi tỉnh táo lại, anh lại nghĩ khác, anh lại cho rằng có khi chính vì anh luyến tiếc quá khứ, anh nhớ em, vì anh vẫn còn thương em cho nên hình bóng em vẫn còn nằm yên sâu trong đáy tận cùng của tiềm thức của anh, nằm đó trong sự vô thức khi anh bình thường, để rồi khi tâm trí mệt mỏi xa xút nó mới trở dậy. Và anh lý luận như thế để chần chừ, để lưỡng lự mãi chưa chịu đi cho đến tuần vừa qua, khi một sự kiện bất thường lại xảy ra làm cho anh bàng hoàng và quyết định đi Montreal.

Anh không hiểu sao cứ gần đến ngày sinh nhật mỗi năm thì anh lại nhận được một E- card chúc mừng từ em, mặc dù em đã không còn trên cõi đời này nữa. Cứ mỗi lần chuyện lạ lùng này xảy ra thì anh đã lại biên thư tới địa chỉ email của em, người gửi tấm thiệp chúc mừng, nhưng mỗi lần thư của anh đã lại bị trả về với lý do là địa chỉ đó không có thực. Anh cứ bị ám ảnh bởi sự kỳ bí này và tức tối vì không tìm ra được lời giải thích thỏa đáng. Không lẽ từ bên kia thế giới, em vẫn còn có thể liên lạc được với anh, em vẫn còn có thể gửi tấm thiệp đó qua đường điện toán? Và như vậy, cứ gần đến ngày đó thì anh lại hỏi hộp chờ đợi cái chuyện dị thường đó xảy đến, để rồi riết anh không còn thấy nó là bất thường nữa. Và tuần vừa qua, tấm thiệp đã lại được gửi đến anh với những lời lẽ tình tứ nồng nàn:

“Lại một năm trôi qua, em cứ mong chờ ngày hôm nay để lại được gửi đến anh nơi đây những lời chúc tụng tràn đầy yêu thương của em: Thương chúc anh một ngày Sinh Nhật thật vui. Và anh hãy nhớ đến em nhé. Xa anh bao lâu, em nhớ anh biết chừng nào, anh có biết không? Mà càng lâu thì tìm em càng thổn thức, không biết sao em cứ nuôi hy vọng một ngày nào hai đứa mình lại được xum họp... em, Thanh Loan”

Hơn nữa cứ vào những tuần của Tháng Mười đầy kỷ niệm, hình bóng em trở về bên anh mỗi đêm trong giấc mơ, để anh lại được sống lại những kỷ niệm, sống lại giây phút thần tiên bên người anh yêu. Thật là kỳ lạ, anh không hiểu tại sao, những giấc mơ có em chỉ xảy ra vào tháng Mười. Đã có lần anh hỏi người bác sĩ tâm thần của anh về chuyện này, ông ta chỉ cười nói rằng điều đó thật dễ hiểu, những kỷ niệm thơ mộng nhất mà anh ấp ủ trong tâm can đã xảy ra vào những ngày của Tháng Mười vì anh sinh ra vào tháng đó, hai người vui vẻ bên nhau vào những dịp sinh nhật của anh nên tiềm thức anh đã trở dậy vào tháng ấy, chỉ có thể thôi, đâu có gì là lạ. Nhưng theo anh thì lý do anh coi hợp lý hơn là vì em đã ra đi đột ngột vào cái ngày của tháng Mười năm đó, cái ngày định mệnh em đáng lý phải được ở bên anh nhưng lại không được ở.

Anh nhớ lại cái ngày 13 tháng 10 năm xưa, một ngày thứ sáu cuối tuần, sau khi đi làm ra, em đã về sớm hôm ấy, em đã từ sở lái chiếc Porsche màu tím lạ thường đi New York để đến với anh trong dịp sinh nhật của anh. Trước đó, anh đã nói với em rằng anh sẽ đi Montreal ăn mừng sinh nhật với em, anh đã không muốn bắt em lái đường dài vào một buổi chiều tối mưa rơi tầm tã, anh đã bảo em rằng nguy hiểm lắm, đường trơn trượt, bất trắc có thể xảy ra. Nhưng em đã cười nói:

- Bộ em còn bé lắm hay sao mà anh lo cho em quá vậy?

Rồi em giải thích rằng em muốn làm một chuyến đi chơi đặc biệt dành cho anh, em muốn đến với anh để tỏ cho anh biết rằng em thương anh ngút ngàn, đường có dài đến đâu thì em cũng vẫn đi tìm anh để được vui, được hạnh phúc bên anh.

Thế rồi cái bất trắc mà anh đã linh cảm, cái chuyện bất hạnh vô cùng tận anh đã lo lắng từ trước đã xảy ra ngay khi em vừa rời Montreal được khoảng hai tiếng đồng hồ. Thời tiết lạ thường hôm ấy, mưa rơi tầm tã cản tầm nhìn, sấm sét ồm ồm làm giật nẩy mình nẩy mẩy đã là những dấu hiệu tiên đoán trước một chuyện không may. Một chiếc xe tám bánh khổng lồ chạy ngược chiều đã mất tay lái chạy trật đường, đi lao thẳng vào mũi xe của em, tông chiếc Porsche xuống vực sâu. Anh đã đau lòng nguyên rủa cái số phận khốn nạn của em, anh đã tự trách sao đã để em đi, và từ lần chót ấy, anh đã không bao giờ tự tha thứ cho chính mình.

Năm nay, một sự thôi thúc bí ẩn đã thúc đẩy anh lái chiếc Corvette ra đi tìm hình bóng em. Những kỷ niệm đẹp bỗng cứ hiện ra trong tâm trí anh, những kỷ niệm tuyệt vời mà anh không thể nào quên mặc dù thời gian dài đã trôi qua. Anh đã chạy một mạch đến nghĩa trang Notre Dame des Neiges không ngừng nghỉ giữa đường, dù chỉ để uống một ly nước. Hình như có tiếng em gọi anh, tiếng em tựa như tiếng gió lùa qua tai, vẫn vương như những lời than vãn được những nét ngọt ngào, “*Anh yêu ơi, em đây nè, em vẫn ở bên anh, vẫn luôn ở bên anh bất cứ lúc nào, quán quít, nhạt nhòa trong hơi thở của anh. Anh yêu ơi, em vẫn yêu anh nồng nàn như ngày nào, vẫn thương nhớ anh ngút ngàn đó, anh có biết không? ...*” Và anh có cảm tưởng như thể có bóng dáng em chập chờn bên cạnh anh suốt thời gian anh chạy trên quốc lộ I 87. Anh đã nóng lòng muốn mau mau tới Montreal để sớm được ở bên mộ người yêu.

Trên trời mây đen đã nhanh chóng kéo từ đâu đến làm cho quang cảnh nghĩa trang thật âm đạm, lòng anh buồn tê tái. Mới hơn sáu giờ chiều mà bóng tối đã như muốn ập xuống, “*đêm nay chắc sẽ có gió to mưa lớn,*” anh nghĩ trong đầu, “**thật đúng là một ngày để tang cho người mình yêu.**” Anh vội ghé tiệm hoa mua một bó hoa hồng tím, hai chậu hoa huệ trắng và một bó nhang. Đến nơi anh đã dành nửa tiếng đồng hồ dùng cây chổi và cái xẻng nhỏ anh mang theo dọn dẹp, nhổ cỏ quanh nấm mộ cho sạch sẽ rồi mới đi lấy nước tưới cây và đặt hai chậu huệ hai bên. Anh cắm bó hoa hồng vào bình bông, trịnh trọng đốt nguyên bó nhang, cắm một nửa nơi mộ em và chia phần còn lại thành từng cụm ba cây để cắm nơi những ngôi mộ xung quanh.

Sau đó anh đã bù ngùi ngồi đó, bên mộ em, ngắm hình em trên tấm bia màu hồng. Ngày em ra đi em còn rất trẻ, em mới 38 tuổi, cái tuổi tuyệt vời của thời thanh xuân. Anh nhìn hình em mà thương tiếc em hùi hụi. Hai đứa chỉ mới quen nhau được mới có hai năm vậy mà đã yêu nhau thắm thiết, anh tưởng chừng như anh đã yêu em từ lâu lắm rồi. Hai năm thôi mà anh giữ lại trong tâm khảm anh bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu hình ảnh của một mơ ước trở thành hiện thực. Anh nhớ lại ngày đầu tiên anh gặp Thanh Loan, một ngày đẹp trời của mùa Thu cách đây đã gần mười bốn năm, anh thấy nàng đẹp như tiên khi anh đi dạo trên cái hòn đảo nhỏ nơi có bức tượng Nữ Thần Tự Do ở New York. Anh nhớ anh đã mang theo chiếc máy hình Polaroid để chụp chơi, và khi thấy em đang tươi cười đứng ngắm cảnh, anh đã đưa máy lên chụp lên. Không ngờ em thấy và em đã tiến đến bên anh cự nự:

- Sao ông chụp tôi mà không có xin phép vậy? Ông có biết là làm như vậy vô duyên lắm không?

Nghe giọng nói dễ thương của em, anh đã không tức mà chỉ cười mỉm và nói:

- Tôi biết tôi làm chuyện vô phép, xin cô cho tôi xin lỗi. Chẳng qua chỉ vì tôi thấy cảnh người và vật đều đẹp, tôi đã đưa máy lên chụp mà không suy nghĩ. Có điều tôi không hề có ẩn ý nào hết.

- Ông nói không có ẩn ý là thế nào?

- Thưa cô, tôi chỉ muốn tặng cô một tấm hình để cô giữ làm kỷ niệm về cuộc đi chơi đầy ý nghĩa này.

Anh đã vừa nói vừa bấm cho tấm hình chui ra từ chiếc máy. Tay phải anh đỡ tấm hình, vẫy nó qua lại vài lần cho nước ảnh khô hẳn, rồi đưa tấm hình cho em.

- Cô xem, tôi chỉ có một tấm hình này thôi. Tôi tặng nó cho cô làm kỷ niệm. Hình cô đẹp như tài tử xi nê, cô xem đi.

Em cầm tấm hình ngắm ngiá rồi mỉm cười. Anh biết em đã hết giận và thấy vui vui trong lòng. Anh đánh bạo làm quen:

- Tôi tên Hoàng, còn cô tên chi?

Đang mãi nhìn tấm hình em em vô ý trả lời:

- Em tên Loan, Thanh Loan.

Để rồi ngay sau đó em bỗng ý thức, em vội nói:

- Ô mà ông hỏi tên làm chi vậy?

Nhưng cuối cùng thì hai đứa cũng đã làm quen với nhau, anh đã dẫn em đến một quán kem gần đó, hai đứa đã nói chuyện cả nửa tiếng đồng hồ. Anh được biết em là một kỹ sư hóa học làm việc ở Montreal, em đi dự một hội nghị ở New York và vì thế em mới đến hòn đảo này chơi. Rồi hai đứa đi với nhau lòng vòng, anh đã chụp cho em thêm hai ba tấm hình khác, lần này với chiếc Nikon. Anh muốn có hình em để giữ lại sau này, kỷ niệm ngày đầu tiên anh gặp em.

Anh đã đưa em về tận khách sạn ở Manhattan, nơi em tạm trú những ngày em đi hội họp, và những ngày kế tiếp hai đứa đã hẹn nhau vào buổi chiều để đi ăn và đi chơi với nhau. Ngày em trở về Montreal em bịn rịn không ít, em nói trong hơi thở, giọng nói đượm nỗi lưu luyến:

- Em cảm ơn anh đã cho em hưởng những ngày vui vừa qua. Số em may mắn được gặp anh để được anh đưa đi chơi, những lần đi họp khác em buồn thấy mồ.

- Có gì mà em cảm ơn anh, có em anh cũng vui chứ bộ. Vậy mình stay in touch (tiếp tục liên lạc) nha. Anh sẽ viết email cho em đều đều.

- Anh nói thì phải nhớ đó nghe. Em sẽ mong thư anh đó!

Anh đã đưa em ra phi trường, và trước khi em lên phi cơ, anh đã ôm em thật chặt và hôn lên trán em:

- Em đi về rồi chắc anh sẽ buồn và nhớ em lắm!

- Em cũng sẽ nhớ anh nữa!

Từ ngày đầu đó, hai đứa thường xuyên viết cho nhau mỗi ngày. Anh nhớ cứ sáng sớm ngủ dậy là anh vào đọc thư em và viết trả lời thư em. Và ngày nào hai đứa cũng nóng lòng chờ thư của nhau, ôi tình yêu của những kẻ sống xa nhau sao mà đơn giản đến thế. Lá thư nói lên tất cả nỗi nhớ nhung, sự thèm khát được ở bên nhau và những cảm xúc tràn trề khi được người yêu mình bộc lộ những tình cảm sâu kín nhất trong lòng cho mình nghe. Với thời gian, những lá thư càng ngày càng lộ liễu, càng chất chứa những thèm muốn, không chỉ của con tim mà của cả toàn thể con người, từ tâm trí cho tới những mong muốn thầm kín nữa. Những lá thư của em, anh đã giữ lại để bây giờ lâu lâu anh lấy ra đọc lại và nhớ đến mối tình cũ và nhớ tới người yêu. Vào những cuối tuần có ngày lễ rơi vào ngày thứ hai, anh đã lái xe đi Montreal vào chiều thứ Sáu khi anh ra về sớm và chạy thẳng một mạch đến với em. Sự nô nức được gặp em đã làm cho anh không còn thấy con đường 370 dậm là dài nữa. Chỉ ý nghĩ được ôm em vào lòng cũng đủ là cho anh quên hết mệt nhọc. Và quả nhiên, lần nào có anh đến thăm, em cũng sốt ruột chờ đợi từ mấy ngày hôm trước để đến khi vừa thấy anh là em đã muốn anh ghì chặt em trong lòng, để rồi hai đứa cùng nhau say mê tình ái.

Đang thả hồn về với quá khứ, anh đã không ý thức đến thực tế cho đến khi những hạt mưa lác đác rơi xuống va trên da mặt mới làm cho anh thức tỉnh. Anh đứng dậy ngừng đầu lên trời nhìn quang cảnh xung quanh. Trời đã tối xầm, những hàng đèn trên con đường quanh co chạy ngang dọc trong nghĩa trang Notre Dame des Neiges đã bật sáng, ánh đèn vàng mờ mờ đã đổ xuống từ trên những cột điện cao quện với lớp sương mù làm nên một cảnh tượng liêu trai: những bức tượng đen đũi trong bóng tối chập chờn như những thân ma, hiện hình của những kẻ đã quá vắng. Những cành cây khẳng khiu gần trợ trụ lá vì đã gần cuối Thu cứ đong đưa theo cơn gió mạnh tựa như những cánh tay khổng lồ giang ra năn nỉ van xin một sự cứu rỗi. Tiếng hú của gió ghê rợn làm cho anh rờn tóc gáy, anh vội vã vừa lầm nhảm trong miệng, mắt anh hướng về tấm ảnh trên bia mộ, "Em yêu, giờ anh phải đi, trời sắp mưa đến nơi, mai anh sẽ lại đến ngồi với em..." vừa bước đi khỏi nơi này. Bỗng nhiên trời đổ mưa to, những thác nước mưa lớn nặng nề trút xuống ào ào làm cho tóc tai quần áo anh ướt sũng. Ra đến nơi anh đậu chiếc Corvette, anh sốt ruột mở máy cho xe chạy, để rồi lạc đường cứ đi loang quanh mãi trên những con đường phủ đầy lá cây khô trong nghĩa trang, không tìm được lối ra. Cả mười phút sau anh mới thấy cái cổng ra vào và chạy thêm trên con đường Côte Des Neiges chưa đầy năm phút anh thấy bên đường có bảng hiệu đèn vàng chỉ cho biết nơi đây có một khách sạn.

Anh liền quẹo vào cho xe đậu nơi sân phía trước, chạy vội lên những bậc thang đưa anh đến cánh cửa lớn để vào bên trong. Vừa lúc anh lên gần hết những bậc thang, bóng một người đàn bà mặc một chiếc áo phủ đầu dài tới tận chân màu nâu xậm, tay cầm chiếc ô che khuất mặt, từ trong khách sạn bước ra rồi đi xuống những bậc thêm, làm cho anh hoảng hồn. Anh ngoái đầu lại nhìn và nhận ra một dáng quen thuộc, trông ngờ ngợ như bóng em, người yêu xưa của anh, để rồi anh tự nhủ, "Thôi rồi, chắc mình bị hoa mắt! Làm sao có thể như thế được?" Rồi ý nghĩ đó trôi qua đi, anh bước đến quầy tiếp đón khách nói với một người đàn bà già nua đang đứng sau quầy.

- Tôi muốn qua đêm ở đây, cho tôi một căn phòng...

Người đàn bà đang bận với chiếc computer ngược nhìn, thấy anh trong dáng điệu thảm hại bèn nói:

- Sao thế này? Tôi nghiệp ông chưa? Quần áo ướt sũng như thế coi chừng lại bị cảm nặng thì phiền lắm.
- Cho tôi một căn phòng. Anh vội nhắc lại.

Và khi anh vừa đưa thẻ căn cước và thẻ tín dụng ra, bà liền reo lên:

- Ông là ông Hoàng. Tôi đã có phòng đặt sẵn cho ông. Phòng trên lầu 3 số 13.
- Đặt sẵn cho tôi? Ai đặt? Sao lại có chuyện lạ thế?
- Một người đàn bà vừa mới đi ra. Chắc ông đã gặp bà ta, không thể không được...

Đầu anh bỗng quay cuồng, anh thấy một cơn nóng chạy suốt trong người, rồi kế tiếp là một cơn lạnh run. Anh chẳng còn muốn suy nghĩ điều gì nữa, chỉ muốn mau mau lên phòng để được cởi bộ quần áo ướt và đi tắm nước nóng cho khỏe lại. Nghĩ đến cảm giác nước nóng trên da thịt làm cho anh thấy mê mê. Anh nói:

- Bà cho tôi xin tắm thẻ mở cửa phòng...

Anh vào ngay phòng tắm, vặn hết độ nóng của vòi nước, cởi hết quần áo bỏ dưới đất và chui vào đứng dưới hoa sen. Nước nóng quá, gần như cháy da thịt anh lúc ban đầu, nhưng chỉ một phút sau là anh thấy thoải mái, anh chịu được độ nóng của nước, đứng đó cả năm phút đồng hồ để rồi thấy tỉnh táo lại, và khi thấy khỏe ra, anh mới với tay lấy cục xà bông xoa lên khắp người. Sau khi anh từ phòng tắm bước trở ra, người quần chiếc khăn bông lớn, anh mới sực nhớ ra rằng chiếc valise nhỏ anh mang theo vẫn còn ở dưới xe, trong lúc vội vã anh đã quên khuấy không mang nó lên theo. Anh bèn đi ra chiếc tủ, mở cánh cửa, lấy tạm chiếc áo choàng của khách sạn mặc lên người. Bây giờ anh đã hoàn hồn, anh đi một vòng nhìn xung quanh và ngạc nhiên thấy trên bàn có một chai Cordon Bleu, một ly pha lê để uống Cognac và một đĩa pistachios. Tiến lại gần hơn nữa, anh càng ngạc nhiên hơn khi thấy bên cạnh là một tấm thiệp có hình một quả tim và một cành hồng in màu đỏ chót, bên dưới có hàng chữ Happy Birthday. Anh cầm nó lên, mở ra đọc những hàng chữ viết bên trong, "Anh yêu, chúc anh một ngày sinh nhật thật vui. Em,"

"Sao lại có chuyện quái lạ như thế này nhỉ?" anh nghĩ trong đầu, rồi anh với tay lấy chai rượu, bóc lớp bao đầu chai, mở nó ra, rồi rót vào ly, đưa lên miệng uống một ngụm lớn. Một cảm giác nóng ran lan từ cổ họng anh xuống dọc theo thực quản, làm cho anh thấy khoan khoái vô cùng, anh mỉm cười nghĩ trong đầu, "Hơi đầu mà thắc mắc? Que sera sera..".

Anh ngồi xuống chiếc ghế bành nhìn sang phía bên kia đường. Cả một vùng của cái nghĩa trang rộng mênh mông, nơi có chín trăm ngàn ngôi mộ, đã kéo dài đến tận nơi đó, vẫn những cây cổ thụ đen thui, vẫn ánh đèn vàng mờ mờ từ trên những cột điện đổ xuống quện với lớp sương mù làm thành một quang cảnh liêu trai dị thường. Tay cầm ly rượu, anh lại mông lung nghĩ đến em và tự hỏi không biết tại sao lại có chuyện em đặt sẵn căn phòng này cho anh, mua chai Cordon Bleu và những hạt pistachios là những thứ chỉ có em biết là anh thích, và viết tấm card chúc sinh nhật anh? Rồi tự dưng anh có một cảm giác

ghê rợn, như thể có bóng em, một bóng ma, rình rập anh, làm cho anh bỗng thấy lạnh xương sống. Anh lại với tay rót thêm rượu và ngồi đó nhâm nhi những hạt pistachios thơm dòn như thể mới được nướng lại. Anh vẫn thích bỏ lò lại những hạt pistachios trước khi ăn cho nó thơm dòn hơn, và điều đó cũng chỉ có em biết. Thế mới lạ!

Đến khi thấy lâng lâng say, anh mới chợt nhớ anh chưa ăn bữa cơm chiều và muốn đi ra ngoài kiếm gì ăn cho đỡ đói. Nhưng rồi, nhận thức ra rằng không có quần áo khác để mặc, anh đang tính gọi điện thoại xuống quầy tiếp đón ở nhà dưới để nhờ một nhân viên ra xe lấy chiếc valise cho anh thì có tiếng gõ cửa làm anh giật nảy mình. Ra mở cửa anh thấy một nhân viên khách sạn tay cầm một chiếc khay trên có thức ăn:

- Thưa ông có người nhờ tôi mang bữa cơm tối lên cho ông soi...

Ngạc nhiên tốt độ, anh buột miệng:

- Ai vậy anh? Ai nhờ anh vậy? Ai... Ai...

- Thưa ông, một người đàn bà tôi không biết tên... Ông làm ơn cho tôi vào đặt khay này lên bàn...

Anh đành đứng tránh sang một bên cho người hầu phòng vào. Anh chạy vội vào phòng tắm móc túi chiếc quần ướt để trên mặt đất lấy chìa khóa xe và cái ví tiền và khi người bồi khách sạn bước trở ra, anh đã đưa chìa khóa chiếc xe Corvette cùng với một tờ 20 bảo anh ta đi lấy chiếc valise cho anh. Anh trở vào nhìn khay thức ăn: một đĩa tôm hùm bỏ lò, một đĩa mì xào và một chai cabernet nút đã mở sẵn cùng một ly để uống rượu vang. "Ai mà biết rõ ý thích của mình thế này nhỉ? Không lẽ người yêu cũ của anh hiện hồn về nhập vào một người đàn bà nào đó? Thật là kỳ lạ!"

Khi cơn rượu xong thì anh đã no nê và say sưa. Anh lấy cây pipe ra, nhồi thuốc Seventynine, đưa lên miệng cắn giữa hai hàm răng, châm lửa đốt. Hít một hơi dài, anh ngửa cổ lên trời thở làn khói thơm phức lên trần nhà. Hứng chí, anh ngâm nga bài “*Love is a Many Splendored Thing*” nhưng chẳng bao lâu sau, anh thấy buồn ngủ. Nhìn chiếc hồng hồ điện trên table de nuit (bàn ngủ) cạnh chiếc giường, anh thấy đã 11 giờ rưỡi đêm. Anh đứng dậy vào phòng tắm đánh răng xong chui lên giường nằm; và chẳng bao lâu sau, anh đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh ngủ không biết được bao lâu để khi hơi tỉnh dậy giữa đêm anh cảm thấy hơi nóng của một thân thể nằm bên anh, và tự nhiên, theo phản xạ, anh quàng tay ôm lấy nó. Mùi nước hoa Chanel No Five thơm nhẹ nhàng làm cho anh thoát khỏi cơn nửa tỉnh nửa mê. Anh mở mắt nhìn thấy em, và vừa ngạc nhiên vừa thích thú, anh vội ôm chặt lấy tấm thân ngọc ngà, và hôn lấy hôn để. Em cười xinh như mộng nói:

- Anh ngủ say quá, chẳng còn biết gì hết trơn!
- Tại em chúc rượu anh chứ bộ.

Từ đó đến gần sáng anh hết ngủ được, những thèm muốn dồn nén từ bao lâu đã được em làm thỏa mãn tột cùng, bên em anh thấy hạnh phúc như chưa bao giờ được hạnh phúc như thế. Đến khi mệt lã, anh ôm em chìm vào giấc ngủ li bì, thì ánh sáng của bình minh đã ló rạng bên khung cửa sổ....

Ánh nắng mặt trời gay gắt xuyên qua cửa sổ chiếu thẳng vào chiếc giường nơi anh nằm ngủ đã đánh thức anh dậy. Anh dụi mắt nhìn đồng hồ, thấy đã 10 giờ hơn, anh hoảng hồn ngồi nhồm dậy, ngỡ ngác đảo mắt quanh phòng tìm bóng dáng người tình nhưng không thấy em đâu. Anh lên tiếng gọi tên em, “*Thanh Loan! Thanh Loan!*” nhưng không có tiếng ai trả lời. Ngờ ngẩn, anh tự hỏi, “*Hay là tất cả chỉ là một giấc chiêm bao?*” để rồi anh cảm thấy một nỗi buồn dâng lên trong lòng, một cảm giác thất vọng ê chề, một sự chán nản khó giải thích được. Tức mình anh vùng dậy khỏi chiếc nệm êm ái vẫn còn phảng phất mùi hương da thịt em, anh cầm chiếc gối đưa lên mũi hít hà để thấy rõ ràng vẫn còn mùi nước hoa Chanel No Five. Anh bực tức, vò đầu bứt tai, anh tự hỏi, “*Thật là vô lý! Làm sao có thể là một giấc mơ được khi mà chiếc gối lại vẫn còn mùi nước hoa của em?*” Anh phóng nhanh vào buồng tắm, miệng kêu, “*Hello! Em đâu rồi?*” để rồi ngỡ ngàng thấy một căn phòng trống không. Thế rồi anh bắt chợt thấy chiếc sơ mi và chiếc quần sũng ướt đêm qua còn nằm dưới đất giờ lại được treo vào hai chiếc mắc áo và móc lên chiếc thanh ngang giữ chiếc màn nylon che bồn tắm. Tức giận anh nói lớn tiếng, “*Thế là làm sao? Điệu này chắc mình phát điên mất!*”

Nhưng rồi anh cũng phải bình tâm trở lại và cố quên đi những sự việc đã xảy ra mới đây. Anh tự nhủ, “*Chuyện đâu còn đó, cuống quit lên làm gì, chẳng đi đến đâu hết.*” Anh mở truyền hình lên cho có tiếng người nói, để anh có cảm giác như có ai bên anh, để tâm trí anh lắng xuống, anh bốt xúc động. Anh quyết định đi tắm nước nóng cho bốt căng thẳng tinh thần, và quả nhiên anh thấy tâm hồn dịu bốt. Sau khi đánh răng, rửa mặt, cạo râu, chải đầu, anh quyết định mặc quần áo đi ra phố. Mặc dù anh không đói, anh cũng vẫn muốn đi tìm một nơi nào đó để được ngồi uống một tách double espresso cho thật tỉnh người, ăn một chiếc croissant cho có gì trong bụng. Ngồi lái chiếc Corvette, anh chạy loanh quanh centre de la ville, tới Vieux Port và đi đến đâu anh cũng thấy lại những kỷ niệm xa xưa, nhớ lại những lần anh và em đi dạo phố, đi ăn trưa hay chiều tối, những tên tiệm quen thuộc, Antichi Saponi Osteria, La Coupole hay Café Bistro La Marinara trên con đường René Levesque hay quanh đầu đó hay Bar & Boeuf, Les 400 Coups tại Vieux Port. Anh chạy tới Boulevard Saint Laurent để ghé tiệm Café International ngồi uống cà phê và ăn chiếc bánh croissant.

Trước khi anh trở lại thăm mộ em tại nghĩa trang Côte des Neiges, anh đã lái xe tới Parc du Mont Royal ngay gần đó, anh đã tới Kondiaronk Belvedere, một công trường hình bán nguyệt nơi có một tòa nhà xây trên núi cao, nơi đây du khách có thể nhìn thấy toàn cảnh khu vực trung tâm thành phố Montreal. Anh đến nơi đây để tưởng niệm lần anh đến thăm em đầu tiên tại thành phố của em, em đã đưa anh lên tuốt đỉnh Mont Royal để cho

anh thấy niềm tự hào của em khi được sống tại cái thành phố khi đó được coi là đông dân cư và có nền kinh tế phồn thịnh nhất nước. Anh còn nhớ lời em nói:

- Anh có biết không, chính Frederic Law Olmstead, cha đẻ của Parc du Mont Royal, đã là người vẽ kiểu cho Central Park của thành phố New York của anh đó.

Và khi đó, anh đã ngờ người ra nhìn em với ánh mắt thán phục vì anh ở New York cả chục năm rồi nhưng

chưa bao giờ bước chân vào Central Park hướng hồ biết ai là cha đẻ của cái park đó, một công viên rộng lớn anh đã đi qua cả mấy chục lần nhưng chưa bao giờ vào bên trong. Anh nói để làm cho em sướng:

- Sao em của anh giỏi quá vậy? Sao cái gì em cũng biết hết? Đối với anh em là “toi qui sais tout!” ha?

Em chớp chớp làn mi cong một hồi để rồi bẽn lẽn ấp úng:

- Em không có dám nhận lời khen của anh đâu! Chính anh mới là “toi qui sais tout” thì có.

Để rồi anh khoái chí ôm chầm lấy em hôn lia lịa lên má. Anh nghe tim em đập nhanh, hơi thở dồn dập, anh biết em đang sung sướng, em đang thấy cuộc đời màu hồng. Khe khẽ anh đã hát vào tai em:

*Des nuits d'amour à plus finir
Un grand bonheur qui prend sa place
Des ennuis, des chagrins s'effacent
Heureux, heureux à en mourir*

*Quand il me prend dans ses bras,
Il me parle tout bas
Je vois la vie en rose,
Il me dit des mots d'amour
Des mots de tous les jours,
Et ça m'fait quelque chose ...*

(Những đêm ái ân dài vô tận
Một niềm hạnh phúc lớn lên ngời
Những chán chường phiền muộn tan biến
Sung sướng, sung sướng đến chết đi được)

Khi anh ấy ôm tôi vào lòng
Anh nói khẽ vào tai tôi
Tôi thấy cuộc đời màu hồng
Anh ấy nói với tôi những lời tình tứ
những lời nói thường ngày
làm cho lòng tôi xúc động)

Từ Parc du Mont Royal, anh đã lái xe chưa đầy mười phút để về đến Cimetière de Notre Dame des Neiges. Anh đã ngừng xe nơi sân đậu ngay gần cổng để lững thững đi bộ vào, anh đã muốn thăm thú nơi đây, ngắm những ngôi mộ cổ xưa có trạm trở và những bức tượng thật đẹp mắt. Đi dọc theo con đường dài cả vài cây số, không hiểu sao anh đã có cảm giác như có ai đó đi theo anh từ xa xa, phía đằng sau cách anh khoảng chừng hơn trăm thước, nhưng khi anh quay lại nhìn thì bóng người phía sau lại lủi mất đi đâu, có lẽ sau những nhà mồ hai bên đường. Tò mò, anh bắt chợt quay đầu lại nhìn, anh bắt gặp hình dáng một người đàn bà mặc một cái áo choàng phủ kín từ đầu xuống tới chân, trông giống như người anh đã gặp trên thềm khách sạn tối hôm trước. Cũng dáng người mảnh khảnh, dáng điệu rất quen thuộc, mặc dù anh không thể định rõ đó là ai. Anh thắc mắc tại sao ai đó mà lại đi theo dõi anh như thế, và làm sao người đó biết giờ đó anh tới nghĩa trang thăm mộ người yêu của anh. Không lẽ người đó đến từ sớm rình mò chờ đợi suốt ngày để bắt gặp anh nơi đây?

Chiều nay, anh lại trở về bên mộ người yêu. Anh đã không quên đi mua một bó hoa hồng màu tím khác để thay bó hoa hôm trước và một bó hương trầm để anh thắp lên cho hồn em trở về bên anh. Anh đã khẩn nguyện để hồn em được thanh thản nơi chín suối, anh cũng đã hứa sẽ đến chăm sóc và viếng mộ em thường hơn. Chiều tối xuống rất nhanh, anh đã lảm nhảm chào tạm biệt người yêu cũ rồi lại lững thững đi bộ ra xe để quay trở về khách sạn. Anh lại có cái cảm giác như thể người theo dõi anh khi này đã lại chập chờn đi sau lưng nhưng anh quyết định không để ý tới chuyện đó nữa. Về đến phòng khách sạn, anh đã cởi quần áo rồi lên giường nằm nghỉ, đầu óc suy nghĩ vẫn vơ. Mùi nước hoa Chanel No Five vẫn phảng phất trong phòng làm cho anh nhớ người yêu. Rồi buồn tình, anh lại đi lấy chai Cordon Bleu rót vào cái ly cognac đưa lên miệng uống. Anh lại nhâm nhi những viên pistachios cuối cùng còn lại từ ngày hôm trước, rồi anh nghĩ tới bữa ăn tối. Anh tính lái xe tới Vieux Port đến Montreal Steakhouse ăn một miếng Filet Mignon và uống một chai Vin de France, để rồi lại thôi. Tính anh vẫn như vậy, muốn đấy rồi lại thôi đây, để rồi lại muốn rồi lại thôi. Anh nghĩ đến những miếng lobster và cả hơn nửa đĩa mì sào còn lại trong Frigidaire. Lát nữa anh sẽ bỏ tôm vào chiếc oven nhỏ, mì

vào chiếc microwave ăn đỡ. “Ngày mai sáng sớm mình đã về New York rồi, tối nay mình đi ngủ sớm cho khỏe,” anh nghĩ như vậy trong đầu. Nhìn đồng hồ anh thấy đã tám giờ tối, anh quyết định lấy thức ăn ra hâm lại.

Đúng khi ấy anh nghe như có tiếng gõ cửa nhẹ, anh không chắc nên cũng chẳng phản ứng, để rồi chừng một phút sau có tiếng lạch cạch sau lưng và tiếng cửa mở. Anh quay đầu lại, thì surprise! chính em đã hiện ra nơi ngưỡng cửa, một tay nắm quả đấm giữ cánh cửa lại, tay kia cầm một túi giấy mà anh biết ngay chứa đồ ăn cho bữa cơm chiều. Trong giây phút bàng hoàng, anh đã ngồi yên tại chỗ chưa biết phải làm gì thì giọng em bay tới tai anh cùng một lúc với mùi nước hoa Chanel thơm ngát mà anh thích nhất:

- Em nè. Sao anh ngồi yên đó vậy? Bộ anh không muốn thấy em hả?

Anh ngó người ra, lên tiếng hỏi một câu thật ngây ngô:

- Thanh Loan, em từ thế giới bên kia hiện về đó ư?

Người đàn bà trông in hệt em của anh bật cười lên tiếng:

- Em đâu phải Thanh Loan? Em là Thanh Lan!

- Thanh Lan... Thanh Lan... thế là thế nào?

- Để rồi từ từ em sẽ kể cho anh nghe, có gì đâu mà anh phải cuống lên như thế? Bi giờ mình chuẩn bị ăn tối đã.

Em dọn cơm ra bàn, một miếng steak nướng thơm phức còn nóng hổi, những miếng khoai chiên, một chai Chateaufort du Pape đã khai sẵn; anh đi hâm lại lobster và mì, hai đĩa ngồi ăn bên nhau rồi em bắt đầu kể đầu đuôi câu chuyện kỳ bí cho anh nghe:

- Em và Thanh Loan là hai chị em song sinh, khi anh và Thanh Loan yêu nhau em đang làm việc ở Paris, em chỉ biết câu chuyện của anh và chị ấy qua thư từ chị ấy viết cho em. Chị ấy gửi cho em xem một lô hình của anh và nói cho em biết về anh từng chi tiết một. Riết rồi em như thể cũng biết về anh không thua gì Thanh Loan. Chị ấy lại còn kể cả những chuyện bí mật giữa hai người nữa... làm làm... cho em nhiều khi cũng mơ mộng... nghĩ về anh...

Em kể đến đây thì ngừng lại chăm chú nhìn xem phản ứng của anh thế nào. Thấy anh ngệt mặt ra nghe em nói, em mỉm cười nói tiếp:

- Anh thấy chuyện này khó tin quá, đúng không? Nhưng sự thực đúng là như thế. Sau cái chết của Thanh Loan, cứ vào Tháng Mười là đêm đến chị ấy hiện về báo mộng. Chị ấy bảo em viết thư chúc sinh nhật anh hộ cho chị ấy...

- Thế sao thư anh viết cho em lại bị trả về?

- Có gì đâu anh, em không muốn cho anh biết em là ai nên đã dùng loại mailpost chỉ để gửi thư đi, không có thể nhận thư được. Thanh Loan chết một cái chết oan ức, có lẽ vì vậy mà hồn chị vẫn chưa siêu thoát. Chị ấy thương anh quá sức tưởng tượng và ngay cả sau khi đã chết vẫn còn ôm giữ mối tình dang dở...

- Anh cũng thương chị ấy...

- Em biết. Cho đến năm nay là đã mười năm trôi qua, một thời gian thật dài, có lẽ bây giờ chị ấy muốn được giải thoát nên lần báo mộng vừa rồi chị nói muốn em phải thay chị ấy thương anh và cho em biết tất cả những chi tiết của chuyến anh đi thăm mộ chị. Tất cả những gì em làm là do chị bảo em làm...

- Kể cả chuyện... đêm hôm qua?

Anh thấy mặt em đỏ ửng, em then thùng gật đầu.

- Và chính em đã đi rình mò anh chiều nay?

- Dạ.

- Để làm chi vậy?

- Em muốn biết, thế thôi.

- Biết gì?

- Biết xem anh còn thương chị ấy nhiều bao nhiêu... Chắc anh cũng hiểu tại sao...

- Em cũng thương anh đúng không?

- Thế anh có thương em không?

Và để trả lời anh đã kéo em vào lòng hôn lên má em, anh đã ghì chặt tấm thân nóng bỏng của em, anh đã thấy sự rung động của cả tấm thân đang khao khát được yêu, đang như tràn đầy sự thèm muốn Bỗng dưng chẳng hiểu sao anh hát khê bên tai em,

“Quand je te prends dans mes bras,

*Je te parle tout bas
Tu vois la vie en rose...*

để rồi anh nhìn em nhắm nghiền đôi mắt lại, đôi môi mấp máy như chờ đợi, em thì thào trong hơi thở, "Prends moi Chéri, prends moi, je t'en prie...."

Hương Dương txđ